

Je Pátek, 20. ořina, tady Jelenka Kabrhelová a 559. Spravodajský podkázd se znam správ. Na počátku byla vražda penzisti na Zlínsku, na konci dva výmečné tresty, které poslali na 20 let zamříže dvojici mladých mužů.

Je to konec příběhu ovině a trestu?

Podkázd 559 vám přináší šestidilnou investigativní sérii Slopné Kdo Je Vrach. Každý Pátek se s námi můžete vydat po stopách skutečného příběhu vraždy,

která v roce 2011 šokovala obede Slopné na upatí bílých karpát. Jak přesně se Zločin odehrál, kdo byl vrach a kdo byl obět?

Odpovídá to, co jsme zjistili, důkazům předloženým policií a mohlo to být nakonec úplně jinak?

Vypráví kolegyně Adéla Jeninková s investigativní redakce se znam správ.

Na ten hovor si dobře pamatuju, i když mi telefon zazvonil už před víc nešrokem.

Bylo léto a já jsem seděla upočíteče v redakci. Volal mi jeden z námí, příje, sly jsem slyšela o vraždě ve Slopném.

Odpověděla jsem mu, že jsem nikdy neslyšela ani o Slopném. On mi ale zdůrazňoval a cena ten případ podívám.

S jedním z těch kluků, který byly za vraždu 77 letého muže na Zlínsko odsouzení, seděl totiž na mírovi.

Říkal mi, že si myslí, že to neudělal, a že se nejspíš jedná o obří justiční omil.

Tím jim známím, který mi tehdy v léte volal, byl Michal Schneider. Michal si odseděl 14 měsíců ve vězení za únos, který ale nespáchal.

Původně ho sout poslal zamříže na 10 let. A právě ve věznici mírov se Michal Schneider se známil s Marošem Straniákem,

jednou z hlavních postav toho lepší běhu.

Podle rozsudku je Maroš Straniák brutální vrach, který spolu se s jim komplicem Davidem Šimonem, druhou hlavní postavou našeho vyprávění, v roce 2011 umlátil seniora ve veznici slobné na Zlínsku.

Důvodem mělo podle zlínských kriminalistů být pár kusů zlatých šperků, které měl mít starý pandoma.

Ani Maroš Straniák ani David Šimoncek vraždě nikdy nepřiznali a zamříže mi už 11 let tvrdí, že jsou neviní.

Zadala jsem vražda ve slobném do vyhledávače.

Vělo pár článků, jeden z roku 2013. Reporterka z Línského deniku natáčila krátké video ze Soudní Síně.

Ještě vládě se mluvilo o doživotním trestu pro oba mladíky. Nakonec si vyslechlili zprošťující rozsudek. V případě totiž chyběli přímé důkazy.

Soudce obvinené, Šimoná Straniáka sprostil viny.

Strich, rok 2014. Nový svědek v případě.

Radikální zvrát nastala v případě brutální vraždi seniora ze Slobného na Zlínskou. Díky reportáži TV nova se ozval nový svědek, který tvrdí, že jeden z obžalovaných, Maroš Straniák, důchodce skutečně zavraždil.

Údajně se mu přiznal, když byly spolu ve Vazbě.

Následují záběry na zdrcené pozů stale po seniorově.

Jsem se závodný, ale nemohl, že se z toho zpávat.

Zazud nemocná, on se objaster. Žívat už humuní i do neda. Já ho mám skazet.

To si ní do neda představit, co člověk cítí.

Polovina ledna 2014. Zlínský soud uděluje výjimečné tresty 21 a 25 let zavraždě ve Slopné. Žalobce po vynesení rozsudku chválí práci policie. Vy chtěl pouze poznamenat, že tento výsledek, který byl ošizený, je založený na policii z ní erudované a prochytené práci policie, která i přesto, že byl spuštěný rozsudek ménu dále tak, aby pachatelé tresněm činu dostali. Do televizímu výsouce nové dukazy údajně jasně ukazuje na pachatelé. Jezde tedy, co vyslá řadá dukazu s většicích o vyni obželoovaných, a proto soud vynu uznalo. Co se týče samotného skutku? Nějak jinak, než bestiální provedení to nazvat nerze. Důvody, chtivost, zisnost, následky fatální. To bylo zhruba všechno, co se v médiích dalek případu vraždy ve Slopném najít. Může se v Česku stá, že tady už 11 let ve vyjezení sedí neviní lidé? A je vůbec možné, aby se lahali všechny složky policie i justice, které s případem přišli do kontaktu? Nebo se jen můj známý potkal s extrémně přesvětčivým vrahem? Že by se ten člověk ani po 11 letech strávených ve vyjezení nechtěl smířit s tím, že byl odhalen a zoufala se snaží dostat ven? Je se s nimi kdýto nedokázal smířit, a proto jsem to celou dobu bojoval, že od začátku. Proto jsem to člověk sál sem, já ho řádal sem a to to je tě obnoví. Nechci se je za to, co jsem neudělal. Ale použilat druhé rozhodli o tom, že musím se je za to, co jsem neudělal. Vlastně jsou vyšpatně, a člověk s tými zavodila. Tak právě protoval, čím o začátku. A nechci se je za to, co jsem neudělal. Já pořád věřím to, může to opadne dobře. Já pořád věřím to, jako tu naději fakt nestarázím, protože vím, že jsem nic neudělal. A vím, že prostě ta pravda se může kdykoliv ukázat. Kdykoliv se může cokoli objeví, kdykoliv se může cokoli hnedím. Proto tomu do teď pověřím, podle mě asi ta nejhlavnější věc, která mě drží daly v tom, že vím, že jsem to o člověka životě neviděl. Živím, že jsem žádný parák, už ho tě nebyl. A že jsem do té doby, dokud mi to neřekli, jsem neviděl, aniže sávesnice existuje. Dnes už můžu říct, že jsem malou vesnici slopné, ukrytou mezi kopci ve Zlínském kraji, poznala za uplynulý rok nebývalé dobře. Popemně ti už trefím, kdo mu, kde se vražda stala. Víam, kde se našla maskovací kukla, za kterou v rach skrýval svou tvář. Nebo kde bydlí lidé, kteří ke Zločinu měli a do dnes mají co říct. Nemluvili jsme spolu ešte? Ne, jsme novinářky, ze co znam správě. Jsem adela, je linkovat to, kolik mi Kristina Vranova. Zabíváme si případem, který umřel ten tam sedláš. Spomínáte si na to, jste místný. Tak trošku, ale tohle je tak hradu. Když se mlo několik měsíců po víkendech

procházala policijní, spis a jsou dní dokumenty,
fascinovalo mě, kolik otázníků a bílých místem příběh má.
Může to být celé jinak?
Podle obhajců odsouzených ano.
Podle mě s tím jsou zkeskák zpojení úplnější lidé,
měžtě když je to úplně odsouzení.
A je tam tím úplně jiná hra, než to,
když někdo údělně přepadnou stadého pána
od cizelnou zase tíze tíze.
Vlčité mám výhraji k tomu,
jak se ten souhud vypořádala si mít hukazy.
Zajmená to tak závažné třesné čnosti.
Ještě v situaci, kdy je uložen výmečný interest,
to znamená, je to ještě něco víz,
jak úložovká nějaká obyčejná vražda.
Tak tam jako měl představu,
že prostě to musí vyšet na prosto dokonalé
do sebe zapadat, na tady do toho.
Tam všuva věcí, než do sebe nezapadat,
ale jako oni si dokonali si zásebným způsobem
odporovat vyvrace.
I přece ten souhud a všichni,
ty, kteří rozlovovali,
asi takové měli bolo,
že takovou otázku,
jako co diskutečný vrach,
běhá po souhudě.
Dokážu něco nového objevit
i po 12 letech od vraždy?
Je to ještě vůbec možné?
Tohle byly otázky,
které mě na začátku pátrání pro následovali.
S každým dalším měsícem,
kdy jsem se případem zabívala se,
ale ukazovalo,
že se dostávám holou běji,
než by mě na začátku vůbec napadlo.
I přes formální uzavření kauzy,
přes pravomocné rozsudky,
že je příběh vraždi veslopném
dál svým vlastním životem.
A právě toho se hrada
aktéru této kauzy desí.
Napřípadu jsem přes rok

pracovala s fotografkou Kristín Havranovou.
Spolu jsme spovídali světky,
hledali nové důkazy
a s nimi konfrontovali vyšetřovatele.
Ukázalo se, že případ vraždi veslopném
tak, jak ho vylíčilo právě
podicejní vyšetřování se podobalo
stoličce, která drží
jen na vyklajících se nohách.
A jak naše pátrání postupovalo,
nohy se káceli k zemi.
Co z důkazu, které poslali
dva mladé muže na 20 let do vězení
nakonec vlastně zbylo?
A jakým směrem ukazuje naše zjištění?
Jsem Adela Jelinková
a tohle je první dílu podkástové
séry slopné kdo je vrah.
Postavou kolem, které se točí příběh
vraždi veslopném je Miroslav Sedlář.
Důchodce,
někdejší udřibář
ve Zlinské nemocnici,
kterého rodina našla vpátek
večer 23. září 2011
věhodomně.
Bylo mu 77 let.
Máte mu zvědá rodiník.
To je strašně důležité.
Jo?
Máte mu zvědět,
jestli výchá.
Ne, nevýchá.
Ne, nevýchá.
Ano? Takže co to?
Nevýchá?
Ne, ne, ne.
Prosím vás pěkně, zkušte zahájí kde jsou citaci.
Já na to fakt nemám.
To on je fakt mrtý.
Přijedte sem vresovat.
Tak, ne.
Jeho synové o něj začali mít strach
ve chvíli, kdy jim celý den nebral telefon.

Sedlářová manželka
byla v té době v nemocnici
a tak se rodina rozhodla,
že se za ním dojdou podívat.
Dostopného dorazil sedlářů
v nejstarší syn Ivos Manželkov
a dnes už bývalim zetěm Janem Mikuláškem.
Byl to právě on,
kdo volal záhranku.
Dneska si už ale moc podrobností nevybavuje.
My
se zabýváme
tím případem neslutním,
co se stalo, spróba před sdvanácti lety.
Přičal jsem si dívala
nospisu, že byste bylo ten,
který volal na to rynku.
Tu záhranku je vodát.
Je to hodně.
Je to hodně.
Když tehdy přijeli k domu Myroslava,
sedláře zjistili, že je zamčeno.
Nejstarší syn Ivo obcházel
dům a snažil se do něj dostat.
On vám se otvírat
ten pan Ivo nějak ty dveře.
Asi já nevím.
Já vím, že on letá v kolem barátu,
ale už nevím, jak jsme se tam pak dostali.
On musel rozbyt okno, aby se tam dostalo,
protože o ním byli ty dveře zavření.
On musel otvírat.
Protože on se tam nějak dostalo.
My jsme čekali veň.
On musel nějak otvířit.
A to tě vlastě viděl, jak to vypadalo?
Já našli.
To byl palový, co přijel pro něho,
jako tam pohřeba.
My jsme ovo vlastě nátvárali.
Jaký to bylo o tom musel?
To je hrozný moc obrovný.
Ne, ale ještě jako.
Sed' vám o tom gaučil.

V obiváku.

Byla tam talo, by se tady asi a byla.

Sinmeroslava sedláře Ivo

podle svých výpovědí našel od se skutečně
v obiváku.

Do domu se nemohl dostat, protože
ve dveřích byl zastrčený klíč
a bylo zamčeno.

Všechná okna byla navíc zavřená.

Proto jednozní hrozbyl

a dírou vezl do vnitř.

Takto vysetloval i během
soudního líčení, kterému předsedal
souce Radomír Koudela.

Když jsem tam vzl,

jsem viděl už krev na zemi

v kuchyni,

že bylo všechno od krvé.

Vletel jsem to v obiváku

a v obiváku

se děl na po.

Já se vám povedete,

nás povídel se s tím, budete museli
rovná.

Se děl na po.

Já se se děl na po.

A letel jsem vlastně otevřít
manželce.

Učel jsem a vracal jsem se
za spadkí ktatkoví.

To už bylo

rád narád.

Já jsem si klikl vedlným spodsku.

Užal jsem z těch

žij, než žije.

Prostě

byli takové,

že jsem se dozvěděl,

že se řekl, volal záchránku.

Dojela záchránka,

byla paní doktorka,

že akoho statovala

lepátel

jako zůchala

a se uvěřil.

Lékařka, o které i vosedlář
usoudomlu Vil, a která na místo
přijela se sanitkou,
semenuje Irena Tkadlecova.

Příbuzní mrtvého seniora
tvrdili, že sedlář nejspíš
spadl ze schodu a rozbil
si hlavu.

A že se mu něco podobného
stalo už před měsícem.

Pak se ale stalo něco do dnes
a přičenu smrti Myroslava
sedláře skutečně uvedla pát ze schodu
s následkem smrti.

Doktor Katka Tledcova
se evidentně snažila nad celou záležitostí
zintensivně zapomenout.

Když jsme ji řekli,
že s ní chceme mluvit o případu
vraždi ve slobném kvůli, kterému
světila před soudem,
znatelně se viděsilo.

Já si to vyválnu velice růže,
ale je to netlečet na míro,
níče.

A zatím si stojíte to?

Ne, tím si stojíte.

Já si si sečetla teví povědi,
ale takhle, když se tam přijela,
když se tam psalá,
že jste i potkala nějakou tupaní,
jak tam vevyrývat
vlastně z krvavou vodu,
říkala, že už vvyvrýva,
když vlastně v té chvíli, už jste tam bla vy,
tak už tam ukryzena.

A mělste
nějakou hypotezu už na začátku,
nebo jste se jich faktala, co se stalo,
musím se zeptat,
já se musím zeptat,
já si nesmím dělal,
já musím vychat se z toho, co vidím.

A co řeknout?
A co řeknout příbožním.
Já jako nesmím
svůj účujek tam
do toho, jakkoliv do toho.
Doktor Katt Kadlecová
zmínila další podivnou věc.
Když to těž na místo přijela,
tedy jen pár desítek minut
po té, co rodina volala na tisňovou linku,
byly už její členové
v pilné práci, Adam uklízely.
Vytírali krév,
chodili z kýbli vody.
Je li tu pojzín, nechtěli za žádnou cennu
a tvrděli, že nic nechybí
a že si nic nezprací?
To říkali i vám.
Já jsem se na to ptala, a že boli vám
plnete ze výtrku.
To mi zajímalo, že nyní žádné okno
rozbíte, ať byl on sám doma
a že teda
neprzepou, jako vůbec nepřipouštěli,
že by to někdo udělá.
A vy za přesunomě sdíte,
že jste za Frankou, tak je je běžný,
že ta rodina nechce vládení k věci.
Přijde vám to běžný, jak stáva se to,
že...
Jako, co by řekli okolí,
byte okolí tomu, to nechtěli tvrděli,
teda to, že to nechějí k volí tomu
a já jsem na to dál.
Ote doby jsem musela nedáníť.
Ať chtěji, nebo nechám...
Manželka sedlá, že Vasina Iva Alena,
která přinálezu těla byla,
ale oponuje.
Policí přine chtěla volat ani doktorka
a samotnou rodinu to přine napadlo.
A nechtěli jste tu policji zavolat vy?
Ne, to není pravda.
Vy jste vědělá, kdyby jste něco takového stalo,

že musíte volat policií.
Tak já bych se balat, by tam bylo toli krvet,
třeba co se našlo právě tam,
pod tím světlem,
potom i když jste to uklidili.
Ale neby jste to jako uklidili a potom se to našlo i...
No, pod světlem.
Hned po odjezdu doktorky
tkadlecové rodina v uklidu pokračovala.
Doslopného se navíc o výkendusěli
i další rodiní příslušníci sedlářů,
aby zprací pomohli.
Některé znečištěné věci
rovnou skončili v kontejneru
v nedalekých Luháčovicích.
Policisté tam později objevli
zakrvácený koberc a pološtář,
užpěněnou vázu
nebo sedlářovi pantofle.
Zdězi zasříkané
od krvé překryli sedlářovi
synové vápnem
a poškozené kusi nábitku
jako třeba gauč, na kterém sedláře
vykrvá cel,
vynesli na dvůr.
Podlahy podle výpovědí umívali
jarovou vodou Isavem.
Uklidu se účastnil opět
Jan Mikulášek, který předchodzídem
přivolal sanitku.
A na nějaký uklid to vodou jste tam vel?
Potom jo, potom jsme tam uklidali.
Když jsem umíval,
když jsem umíval,
tak projíždala motorkář
a ještě samozřejmě říkala,
dělá chlap, že ty se osekáš.
Já akorá vím, že jsme dostali poje podpolice,
když jsme to uklidali.
Byla ještě potom,
že nám to oznámení,
že to byla jako vražda.
Rodiny uklid zajímal i souce koudelu,

který se na něj ptal
nejstaršího si na pozůstalého
i vasedláře.
Je to to, aby jejich matka
v dova po oběti
neviděla krvavé místočina.
Informace o uklidu
jsou důležité především
z jednoho hlediska.
Kvůli následnému odebí rání biologických
a především pachových stop
z místa tragédie.
Rodina uklidem točíž významě
poškodila místočinu, kde se budou
policisté pít po stopách
vedoucích utočníků.
Oděla záhránka, oděla
podřební služba, co jste potom dělali?
Co jsme dělali, začali jsme
trošku uklízet.
Takže tam byl kaluž krve
v kuchyni a to na schoroch
koberce a to tak jsme to
zrůlovali, vyhodil jsem to
ven, nadvór a tu
krev, hlavní krev, jsme prostě
setřeli s bratrem.
Jíralo se to, jak pomoci jenom
hádru a kýbal?
Hádru a kýbal.
Na druhý den
na druhý den, kdo to uklízov?
Já, brater, manželka
švágorová, používal se
nějaké těstící prostředky
voda, ale si tam
sadavali jár nebo něco takový.
Já.
Prostě, a co se všechno umívalo?
Prostě,
odchod by, kde byla prostě krev,
tak se prostě umívalo.
Jdeme tam úpliky a tak.
Že se v případě Miroslava sedláře

odnalo o náhodu, ale o vraždu,
nahlasl až 26. září,
tedy čteředne po události patolog,
který provádíl pithu.
Podle něj někdo
Miroslava sedláře brutálně umlátil.
Ve
znaledském posudku
k pithu je lékaři uvádějí,
že poranění mohla být způsobě
na nezýštěným kovovým předmětem.
Kopan si adupáním
o velmi vysoké síle až enormní
intenzitě.
Ktoři se dopočítali více než
30 ran do oblasti hlavy
a dalších částí těla.
Z toho 9 run do obličuje
a oblasti levého ucha
a nejméně 28 run do vlasaté
části hlavy.
Rány byly z části zmožděného
a z části sečného charakteru
v delce 1 až 8 cm.
Kolem krků lékaři
našli i stopy poškracení.
Tím vším
útočník sedlářovi způsobil
rozsáhlé zlo meniny lepky
které vedli k těžkému otoku mosku
a otoku pric.
Podle lékařů byla zranění neslučitelná
se životem.
Tohle je záznam ze soudního líčení.
Lékař Marek Vitovia,
který s dalšími doktory
provádil sedlářovu pitvu,
nevyloučil.
A tohle je záznam
ze soudního líčení.
Lékař Marek Vitovia,
který s dalšími doktory
provádil sedlářovu pitvu,
nevyloučil.

Tohle je záznam
ze soudního líčení.
Lékař Marek Vitovia,
který s dalšími doktory prováděl sedlářovu pitvu,
nevyloučil,
že byl sedlár i pod drastickým
napadením ještě schopný chodit
a například za útočníky
ještě zamknou dveře.
Tomu by situace tak,
jak i popsala rodina,
odpovídalo.
Ty původně tvrděli,
že sedlár spadnou ze schodů
a že na následky pádu
zemřel.
Sedlár si o všem nepřivoval pomoc.
Předlár s věcí
i potřísněná chodidla,
která znikla při sprímene
postavě těla.
Dále
konstatujeme,
že sedlár s poutřpení pohranění
ještě nějakou dobu ježile.
Pozdějí se přišlo na to,
že Myroslava sedláře útočník
nebo útočníci
umlátili zbraní.
Přišli doktory našli
dvakové zbytky Luchíku.
To je obloukovitá čas zbraně,
která chrání spoušť
před poškozením nebo před nehtěným výstřelem.
Šlo o plinový revolver
s 90. let značky Alfa proi.
Na více podle spisu na sedlářově
tričku našli po výstřelové
splodiny z plinové zbraně.
Revolver, kterým sedláře někdo umlátil,
se nikdy nenašel.
Dnes 26.9.2011
ve 12.45 hodin
začínáme

ohledání
rodiného domu
v okrese Zlín.
Jedná se o rodiný dům
zemřelého Myroslava sedláře,
který je ročník 1934.
Ohledávat budeme
rodiný dům,
garáž
a přilehlou zahradu.
Součástí spisového materiálu
k případu bylo i DVD
o záznamy spolícení o blídky místačinu.
Bylo zajímavé
sledovat jak detektivové a technici
v domě, který mezi tím prošel
pečlivým uklidem.
Hledají zbytky po nedávném
Surovém Zločinu.
Na dřevěném obložení
u schodiště
do prvního
podlaží
se nachází stopa číslo 3.
Je to stopa biologická
skverná
červenohměde
barvy
pod
schodištěm
do prvního patrá
se nachází chodbička
a její podlaze
se nachází
skupina biologických
stop
od čísla 4
po číslo 11
jedná se o krevní
kapky a čmouhy.
Dnice tam objevili maximálně
zasklý stríkanec krvé
nebo nedokonale utřenou červenohmědou
šmouhu.

Na pletější z dí
od stupních dvěří okno
zem je
parketová
a pokrytala kobercem.
Odpět místnost byla podle
zvělení
do malých osob uklizena.
Zde v této místnosti
se nacházala pohovka
na které
mělo ležet
poškozeně člověk.
Pohovka skončila v kůlně.
Na dvorku
se nachází dřeviní přístavek
před přístavkem
je opřen
koberec
ze skvarnami červenohměde barvy
a v přístavku
je uložená
dřeviná seračka
z skvarnami červenohměde barvy.
Seračka
kobereci byly podle výádření
vyneseny ven
s domkou
roděnými příslušníky.
Při obhlídce místa činou byl jako nezučasněná osoba
i tehdejší starosta
slobného Antonín Váňa.
Ten rok po té co byl zvolen starostou
slobného musel ve vesnici začít
řešit situaci, kterou tam do té doby
nikdo nepamatová.
Vázula měl být zabytý, já nevím
si vpáty, měl v toto,
a pak se to předečilo
v řešit to po dělí.
Prostí, že se zistilo,
že tam bylo násilné to.
A pak jsem tam byl
dozal do půlnoci

a potom ještě dve dní na potom se to vleklo
a různě se našla nějaká maská
a pak jsem tam stále pořád
co jde na násilku
pak
dal zíme a pak mi nám manžil,
kde neslapot, ty potě jsem byl
v sandále a oprečení
a jítle nějaké
a pak jsem nás jel oprietné,
kde oni dostali a výzeřen našli
zaměřili mobil.
Bývalý starostaváně
v našem rozhovoru zmínil důležitou věc.
Vzpomněl si, jak policisté
první den vyšetřování našli
maskovací kuklu a telefon.
Kukla byla spolu s pevnými rukavice
mi pohozená na poli usilnice,
která vede ze slopného
do nedaleké obceloučka.
Policí nales oznámila jedna
slopného, která tehdy bydlela
v úplně posledním domě
při výjezdu z vecnice.
Kukli si všimla, kdež šla venčit psa.
Dneska už paní plášková nežije,
ale v domě na okraji obce
jsme zastěhli její hosí.
A musíš nám to ukázat?
Díte přesně, kde to bylo.
Já to věnám doslechu, ale
to je tam, kde ta zatáčka
vidíte, po levé straně vás si to proví
a to je to zelené, že?
To vlastně jak to končí, tak pár metro
hlasila jako. On lakujla vrchen
tam taká polní cestra.
Zatím se to napuje na silnici
vlastně ca drhni po lni cesta.
Takže šlo je takovej kolem
tady, kolém ty stromu
a zlezná se dovolu a tam dva to taky
tak mi jak to říkala.

Vísto, které nám pan plášek ukázal
je blízkou zke silnice.
Bylo jasné, že ten, kdo se kukly
i z rukavice mi zbavil,
je mohl vyhodit rovnou
zajízdy přes cestu z auta.
Kukle potom experti identifikovali sedlářovu krev a DNA neznámého muže.
O několik kilometrů dál se pak našel i krví potřísněný sedlářů v mobil.
Teď ale zpět k nalezené maskovací kukla.
Tato těž v příběhu slopné vraždy se hraje zásadní roly.
Pravděpodobně posledním člověkem, který sedláře vyjma vraha.
Viděl na posledního byl obyvatel slopného Jaroslav Kraus.
Pracoval jako osvětlovač v nedalkem Zvinském divadle.
A když se vracel ve čtvrtek 22. září 2011 po 10. večer z práce,
viděl sedláře před jeho domem s neznámi mužem.
A ten něl na hlavě podle krauzových slov, která vypověděl u Brněnského krajského soudu,
právě maskovacitů.
Já dojíždím obvyče nekolet té po 11. už po dědiny.
No a prostě v dany moment jako se mě prostě ukázalo na horyzon to rozvícený domek
jako poškozeného pana sedláře.
No a mě něco prostě řeklo, kamaráde ty se něco děje,
protože že stálo tam ještě auto, který tam standardně nestává
s satmaveríma, sklamáte znamená 100% ty foly, který neprokuje ani paprsek světla.
Jaroslavu Krauzově přišel výjev, který uviděl podezřely.
Proto na chvíli zastavil a situaci podle své výpovědi pozoroval dá.
No a prostě v tom kuželu světě jsem záhril do prostě poškozeného, obráceného zády.
Vozovce, čík silnici a člověka, který byl v kamufláži,
či byl vrmany v pracovní černé uniformie, staví zvoznačení policie.
Tak jsem v dany okamžik prostě nevěděl, co se děje, tak jsem toto místo prostě opustil,
protože jsem nějak mě prostě bez kolhavu, že tam asi jako já iž niste pořešit.
I jsouce radomírkou dela se při soudním líčení Krause na kuklu ekspricitně ptá.
Prostě nás měl na hlavě čepici. Má hlavně měl normálně číderovou masku.
Cože? Vás čekám kuklu.
Jo, kuklu měl na hlavě. Dobry, kuklu.
Kraus potom ještě výpovědi pokračoval a tvrděl, že v autě, ve chvíli kdy odýžděl, uviděl dalšího
muže.
No a když jsem teda, ale tam odýžděl, tak vždyšte v záblezku těch světě,
prostě za předním sklem se mě objevila tvář, jako řeknu to takhle, romského hezouna.
A to mi ale dalo prostě trošičku práce, než jsem taky předal jako policistu tu podobu,
protože to bylo, se díká, na zlomek.
Tak prostě ještě v tom teda, když jsem toto vozidl, měl, tak jsme si všimlet na zadní výku, že je tam
emblem značky Toyota.
Krausová svědecká výpověď byla zásadní. Proto jsme se rozhodli může vyhledat a promluvit s ním o
tom, co všechno před lety viděl.

Předomem veslopném jsme zastihli jeho manželku.

Viznes Prahy, jsme novinářské a chci jsme se zeptat na jednu věř tady, co se tady stala.

Páno stoceně nepomatovíš, nemá ceno hovatí žovatství.

Myslí si, že bysme máme novinu?

No, já nevím, nemá ceno hovatí žovatství.

Paní Krausová si od nás vyžádala novinářské průkazy.

Na telefonu se mi i ukazovala publikované texty, aby nám věřila.

Nakonec manžela zavolala a te nám jsou výpověď, kterou jsme mu ukázali v pisevné formě v počíte, či potvrděl.

Potom se rozpovídali oba dva.

Já jsem berma nešel chrátat, já jsem věděl, kůlový, ať jsem měl žovatství nadvácty, jsme no odpovědní, tak jsem zpětlo, ale kateria, a já jsem dopráce.

Ale nic nebylo, toto jsme věděli, že nic nebyli.

A potom za dva dny, nebo za den, já nevím, jak to bylo.

Policají to polem, ale potom se rozneslo, že bylo měl nejchdo zavražení.

Ale říkám, předtým nic, když popěším.

Tam byl všechno nějaký způluz.

Dům řed, který Mieroslav Kraus ve čtvrtek v noci viděl Mieroslava sedláře, se za těch 12 let od tragických událostí hodně proměněn.

Starší stavbu s oprýzkaným zevnějškem vystřídala nová, bílo, šedá fasáda.

Na ulici v centru slopného teď dům vypadá nejmoderněj.

Dnezněm bydlí Ivo sedlář, o kterém už byla řeč.

Přestioval se sem potom, co pár let po tragédie zemřela jeho matka, která do té doby v domě, kde je jí ho může zavražděli, bydlelo.

Přímý výhled k sedlářovým má z obýváku další obyvatelka slopného, paní Elišku.

Paní Eliška je dnes už starší paní.

A tu zářeovou noc v roce 2011, stejně jako Jaroslav Kraus, ještě nespala.

Pár minut po půlnoci ze čtvrťka napátek také spozorovala něco, co ji přišlo podezřela.

A proto o tom, co viděla, nebo spíše slyšela, informovala policie.

Jako v ten večer se ten svítěl, to se myslím, že ozije, nebo se se podívala z okna.

Na ceru z opolední.

Teď jsem viděla, že se tam svítí.

Tak to nějenom napadlo, že asi ono dvojela s té nemocnice, nebo tam mám včebu.

A tak mě to napadlo.

Pane řešila se na to, teď je.

Potom můj dělá na druhý den spráce od poledné, říkala, ráno jsem bylo celé peká, našlené v druhý den spráce, ale tam se svítilo, měla ještě svítilo.

Tak to už nám v rodi, ne?

Sousedé si tehdy mysleli, že se domů z nemocnice vrátila paní Sedlážová.

Měl soulnou cukrovku, a když byla z nemocnice doma, jezdila ji rodina pomáhat.

To pak bylo v domě živo.

Tehdy v noci, ale paní Elišku vyrušili ještě jeden zvuk.

Zvuk brány Sedlážových, který paní Eliška podle svých slov vždy rozpoznala.

Ten zvuk, za výrání brány, zaslechla po půlnoci ze čtvrtka napátek.
To bylo další klíčové svědectví o smrti Miroslava Sedláže.
A pomotujete si na to, jak jste sišla právě ty vrata?
Přišla dal cére, a já jsem sišla lehnout už, skoro určila jsem křížovku.
A teď jsem uslyšela, bude se vaknutí klíčův nebo to.
Teď už to není slyší, už máme plastová okna, ale teda jsme měli ještě dřevěné,
a to to bylo všecko, a v ní měli také hlučné, také nové vždy.
A tak jsem si řekla jenom, že to bude asi ola,
že by odchodí táhle od nich.
Tehdy v noci, ale nikdo z rodiných příslušníků Miroslava Sedláže v domě nebyl.
V přesto sasetku Elišku Večerovou Sedlážově odrazovali od toho,
aby k případu cokoli říkala, nebo dokonce svěčila usoubu.
Její a krausová výpověď totiž nabourávala časovou osu,
kterou kriminalisté v počácí vyšetřování stanovely,
a do nížim zapadali odsouzení straní a k sešimonem.
O tom, že časová osa případu praktickým neexistuje,
respektive nedává smysl, budeme mluvit v dalších dílech podkásto.
Syn zavražedného Ivo Sedláž sousetku svého ocena pomínál,
že vykládá o zvuku vrat, když ho podle něj slyšet nemoula.
Sousetka se za svým vyprávněním, ale i dnes stále stojí.
Já říkám, Ivož, tak mě to bylo tělo říkám,
ale vysně záběl taky, já jsem to slyšel,
a teda jsem o to tak, že ještě byl jen zarázil.
A potom tady vy kriminalisté, ti nám mlátili na dveři,
ale je uvíc obsedou, no, když se nemohli nedozbudnit.
A ten, jako já říkám, tak jsou blbá,
tak jsem to nemohl slyšet, tak když byl mrtvý, kde je vědoň.
Ne, no, ne, to by bude.
On se nám mě podívala, no, iště Ivož mě řekl,
že se říkou nám a já mi, nebo na co, že...
Jo, že z kriminálech to máte, jo.
Tak prostě zprost, tak oni takové byly.
Podle paní Elišky byla sedlářová rodina velmi uzavřená,
a o svých aktivitách toho moc nenapovídal.
Když paní Eliška o zavražděné Miroslavovi mluvila,
několikrát změnila, že z něm měla respekt.
A to i přesto, že jak vyšlo při našem hovoru na Evo,
je dokonce pojeli vzdálené příbuzenské vazby.
Když jsme spolu mluvili v její kuchyni,
často se s obavami z račícími se v obličej obracila směrem,
kdystojí právě dum sedlářových.
A ten, ten se třeba to sedlářa vyděla, jeho přímo?
Ten, ten předtím se klo, tak to se mohlo vydělalo.
Oni přišel vám třeba nějaký, nejmroztěkavný,

nerovozní z něčeho, nebo tak, nemůvaste s ním vůbec toho doby.

Ne, já jsem nám rozbytečný, na pravdům.

Nechtěláste s ním.

Tak tady všichni, jenom, že nikdo vám to neřekne.

No jako přeci sa jich tak jako hojí.

Tak se nechc tu noji, kde dostat, nebo vám to říkám o přímě.

Detektivou připadala činos rodiny, která i hned po nalezení sedlářovatelá začládóm uklízet, z počátku vyšetřování velmi podezřela.

Proto v prosinci 2011, tedy zhruba 3 měsíce po vraždě, požádal jeden z policistů dozorujícího žalobce o provedení domovních prohlídek.

Týkali se všech sedlářových nemovitostí včetně domů jeho dvou synů, dva Amiroslava Juniora.

Žalobce jsouci žádost o provedení domovních prohlídek vysetloval tím, že operativci zjistili, že zavražděný sedlář se zřejmě zabýval nelegální činností.

Její činnosti jejich spojovali s lidmi, jejich schování a jednání není zcela v mezi zákonosti respektive, by mohlo být kvalifikováno jako protiprávní.

Tyto různé činnosti a aktivity poškozeného by mohli být protiprávní.

Především jeho aktivitív oblasti střelných zbraní, kterého spojovali s lidmi různých pověstí.

V policijní organ získal indicie o tom, že to může ústce souviset se smrtí poškozeného a po případě tomu, že vest k odhalení pachatele vraždy poškozeného sedláře.

Zhledem k vysoké společenské nebezpečnosti vraždy poškozeného miroslava sedláře dále možnosti zničení důkazních prostředků, které by vedlí k usvětění konkrétního pachatele trstné činnosti,

vás žádám o vprovedení prohlídek.

Při domovní prohlídce v domně oběti i přes úklid rodiny policisté našli zbytky tlumičů, náboje a hlavně.

Celá rodina o všem i před soudem svorně tvrdila, že o ničem, čím se sedlář zabýval neví a nikdy nevěděla.

Třeba jeho manželka Anna.

Rozjáz. Manžel. Doma. Měl nějakou zbratne by něco podokonul?

Já neviděla jsem.

Neviděla jsem.

Já ne.

Tak, neviděla. Že jste spolu poznáret, že to ten druhý tohoto svojí polovičku, to už se jinak nedá nazvat, to z nádopunala.

Kdybym já, by si to zadekno děla.

Já jsem se o takové věci nikdy nezajímala.

Nest má nebo nemá, ale nikdy jsem nic neviděla.

Nezajímala jste se, ale nevíte si měl nebo neměl.

Ne, nemůžete to vyložit.

Nemo, nem. To nemůžu to svoji čistit.

Citaci z listu k domovní prohlídce, která strzelné zbraně ve spojitosti s Miroslavem Sedlářem zminuje, je tak v postatě jediným dokumentem, ve kterém policisté dávají Sedlářovu smrt do možné souvislosti

s jihu podzřelými aktivitami,
a který byl jako jediný zařazen do zhruba 5 tisícového policeného spisu případu.
A všechny ty strany jsem přečetla a zanalyzovala.
Ve spise se neobjevili ani přepisy od poslechu, které policisté na rodinu nasadili,
a o kterými řekli jeden z policistů z linské kriminálky, který později
ještě v tomto případě se hraje svou roli.
Vyšetřovatele se podle spisu verzí, že by Sedlářova smrt mohla
souviset z jihu obchodní činností,
poprovedný domovkách už šířej nezabívali.
Narozdilo od nás.
Kladli jsme si totiž otázky, které se začali ukazovat jako zásadní,
a které policisté nikdy nezodpovědili.
Proč se například na kukle z místa činu nenašlo DNA
maru šestraniáka Ada Vidašimona, kteří byli zavraždi u světění,
ale DNA jiného muže?
Proč rodina oběti okamžitě začala uklyzet místo činu
a zničila tak část důkazu?
Ta je li něco?
Měli důvod chtít, aby se zločin nikdy neobjasnil?
Co jsme zjistili, odhalíme v dalších dílech toho podkástu.
Byla tedy smrt Mieroslava Sedláře
pro obyvatele slopného vlastně vůbec překvapením?
To sedlá odtřekat, že něco takhle je.
Jenom, že jako ten syn, už to tady bude jinak,
už se skvědně, takže je to.
A myslíte si, že to ta rodina věděla, co ten sedlář dělá?
Všechny to věděla.
Po roce od sedlářovi smrti, v říjnu 2012,
vyšetřovatele zloupežné a údaní v postatě náhodné vraždi důchodce
obviněli tehdy tři a dvacetiletého Maroše Straniáka
a dvacetiletého Davida Šimona.
Tidodne stvrdí, že s vraždou veslopném nemají nic společného.
A protože se nepřiznali a neprojevili lítost,
soudim udělil výjimečné trsty.
Ve vězení už sedí 11 let.
Příběh vraždi veslopném měl fatální dopad
na život jejich i jejich okolí.
Zaslouženě?
Jácí ti to dva mladí muži byli a jácí jsou teď?
A hlavně znali se vůbec?
Poslouvejte ve druhé epizodě investigativního podkástu
Slopné, Kdo je v rach.
Najdete ji příší pátek v podkástu 5.59, kdekoli posloucháte.
A jistý, že vlastně co se týče vraždi tekstovoreždu se nestatožňují

a už se bojují a bojují a snaží se nějaký způsobem,
jak já tak dávit pokazat svoje nám.
Pošlo mohne verím.
Nic o nic.
Když chcout, tak byl zvodělej. Ani nebyte jako.
Znamením, co si o tom mám.
Sledo všem celé ty situaci.
Proč jsem vlastně zavřený?
Proč tady tohle se vlastně děje,
jestli je to pomsta policie za něco, nebo je to prostě jen oblbá náhoda?